— Այդ խօսքերը զրուցելու ժամանակ չի մնաց, Տիկին, ո՛վ եւ ինչչափ քաջասիրտ մարդ լինի այդ հսկային առաջ կը շփոթի ըսելիքը. ես ծեր, տկար մարդ եմ, Տիկին, փառք աստուծոյ, այսչափ ինձմէ լաւ ծառայներ ունիս…

— Լռէ՛, անպիտան ծեր, խորհուրդ տալդ միայն կը պակսէր. կորի՛ր, աչքիս մ'երեւի՛ր, կերած հացդ լեղի դառնա՛:— Եւ ծերը ուրախութեամբ դուրս ելաւ դիւրագին ազատելուն համար:

Տիկինը երեք անգամ ծափ զարկաւ, եւ անմիջապէս քսանիհինգ-երեւսուն տարու երիտասարդ մը քովի սենեակի մը դուռ բացաւ եւ դահլիճը մտաւ. Տիկնոջ մօտեցաւ համարձակ ձեւով, բայց առանց աչք դարձնելու այդ աղախնայց բազմութեան վրայ, որ ձեռնամած, գլուխնին ծուռ՝ արձանի պէս շարուած կեցէր էին:

— Գնա՛, Ալի, նայէ՛ թէ ի՛նչ կ'ուզեն այդ աւազակները.— ըսաւ Տիկինը կատաղի աչքեր փայլեցնելով երիտասարդին վրայ:

Իսկ երիտասարդը իբրեւ թէ չիմանալով այդ նայուածքին սպառնալից նշանակութիւնը ելաւ կանանոց են դուրս եւ մտաւ հիւրանոցը, ուր Գուրգէն եւ Խոսրով նստած էին: Քաղցրութեամբ բարեւ մը տալեն վերջ նստաւ:

— Այս բերդին տէրը դո՞ւ ես,— հարցուց Խոսրով ծանրութեամբ, առանց Գուրգէնի ժամանակ տալու, որ խօսի:

— Այո, եթէ աստուած ուզէ,— պատասխանեց Ալի:

— Այ՞ս է ընդունելութիւնը, որ սովոր ես ընել ատտուծոյ հիւրերուն, որ կ'ուգան քու դուռդ կը զարնեն գիշերով, պատառ մը հաց եւ անկողին մը խնդրելու. քու կերպարանքդ այդպէս չի վկայէր:

— Արտաքոյ կ'արդի ընտանեկան դիպուածներ սխալմունք մը մեզի ընել տուին, ո՛վ դիտէ թերեւս ձեր կողմեն էլ չափազանց սպառազինութիւն երկիւղ պատճառեց պահապանաց, ես էլ քիչ մը